

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8 mls.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16 »
Estranger.	18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LAMINA EN GASTELLÁ PERQUE LA ENTENGUI QUI PUGUI

Los tenedores piden..... cuchara.

DEMAGOGOS Y CONSERVADORS

¿No 'l coneixeu? Se diu D. Bertran, porta patillas a l'inglesa, te dugas galtas com dos pans de ral, y una sota-barba molsuda com una carbassa.

Gasta lentes d'or, encare que no es curt de vista: dú trona a l'última moda, coll de camisa dret, armilla de vellut mostrejada y un armillero d'or més gruixut que la cadena de un presidari.

La pell l'hi llú y per tot hont passa deixa un olor de pessetas, un perfum de riquesa, un deixó de ben estar, que fan perdre las ganas de guanyarse la vida treballant, al home més laboriós de mena.

Tè algunas heretats y sobre tot tè molt paper.

—«Per fer un paper brillant, va dir en temps de O'Donnell, no hi ha com comprar paper del Estat.»

Y ja 'l tenim rentista.

Quan la crema dels convents no 's deya D. Bertran, sinó Bertran a secas.

Dependent de una casa de comers havia lograt fer algunas economias.

Ab ellas vá comprar bens dels frares: se 'ls vá vendre pèl doble del seu valor, vá comprarne de nous y vá anar fent la mateixa operació déu ó dotze vegadas, y vá trobarse al últim que 'ls xavos se l'hi havian tornat unhas.

Llavors vá ser quan vá adquirir lo 'don y l greix que avuy l'adorna.

Havia sigut dels més exaltats.

Era de la colla que al dia 25 de juliol del any 1835, vá sortir de la Plassa de Toros, tirant de la maroma y anant a posar banderillas de foch als convents de Barcelona.

Y pèl seu interior se deya:

—«En aquest foch, jo hi faré que m'hi bulli la olla tota la vida.»

Un dia vaig trobarlo: era l'any 1873.

—«¡Quin horror! esclamava. ¿Que no véu lo qu'está passant? Figuris que fins tinch un dependent al escriptori qu'es del batalló de artilleria, que 'm fá molt mal d'ulls y no 'l puch treure.»

Poch temps després vaig tornar a veure'l un dia:

—«¡Holal va dirme: ja hi vist al Diari un escrit sobre vosté. Y m'ha semblat impossible, que ab las sévas prendas se fiqui en aquets llibres de caballeria. ¿Qué vol que l'hi diga? ¡Un jove de las sévas qualitats! ¿Que vá a buscarhi al darrera de la política? Y sobre tot ¿qué vá a buscarhi al darrera de la política de oposició?»

—Pero D. Bertran, jo m'intereso perque s'estableixi la llibertat...

—Bah! bah! bah! Deixis de tonterias. Respecti sempre 'l principi de autoritat. Miri, a mí 'l qui governa 'm tindrà sempre al seu costat. Ja pot fer lo que vulga. ¿Que no veu are als obrers? Tot lo dia inquiet, demanant més jornal y ménos horas de treball, queixantse per vici, quan se 'ls dona 'l dit, volentse pendre tot lo brás... ¿ahont se créu que anirém a parar per aquest camí? Llegeixi l'article de 'n Mañé d'ahir y ho veurá. Per aquest camí no 's vá mes que a la anarquia, al caos, a la disolució social. No 'm toqui per Déu lo principi de autoritat, perque soch capás de fer qualsevol cosa.»

A primers de l'any 1875 vaig trobarlo en lo Bolsin.

«Ja 'u veu: va dirme, la Bolsa es lo termómetro de l'opinió pública. De 13 a que estaba 'l cambi, ha pujat a vint: si la guerra s'acaba, com s'acabarà de aquí a quinze dias tornarem als grans temps del O'Donnell. No es tot hú, company, lo tenir un govern verdader, y per ministre de Hacienda a tot un Salaverria, ó un govern revolucionari y un Figuerola. A veure vosté que vá de bona fé, si al últim se 'n convenirá.»

Era ahir mateix que 'l vaig veure.

Pero D. Bertran no era ell: era una sombra d'ell mateix: una sombra débil, apagada, esmortuida.

Ja no tenia sota-barba ni tripa: ja no anava rebanxinat, sino encorvat: ja no duya botas de xarol, sino de badell y sense enllustrar. Als lentes d'or havian substituït uns lentes de acer: al magnífich armillero un cordonet de seda.

Jo vaig saber que al veure la puja del any 75, vá comprar a 20 cantitats inmensas de paper desfentse de las propietats que tenia. L'havia enganyat lo desitj d'arribar als felisos temps de O'Donnell.

—Estich desesperat, va dirme, y cregui que n'hi há per agafar un fasell. Avuy vaig a la reunió de la Bolsa y estiga segur que 'm sentirán. ¡Arruinat! ¡Cóm si a un home com jó pogués arruinar-se 'l impunement! Vinga, vinga a la reunió, que vull que 'm senti. Desbotaré, encara que l'endemá el govern me haja de enviar a Filipinas, que aixís al menos me farà la vida.

—Pero D. Bertran; y 'l principi de autoritat?

—Vaji, vaji en nom de Deu, que quí pert lo seu pert lo seny... y estich que ja no responch de mí.

Ara jó dech dirlos una cosa.

Jo hi tractat ab demagogos; pero may havia trobat un home més enfutismat que D. Bertran en lo dia de ahir.

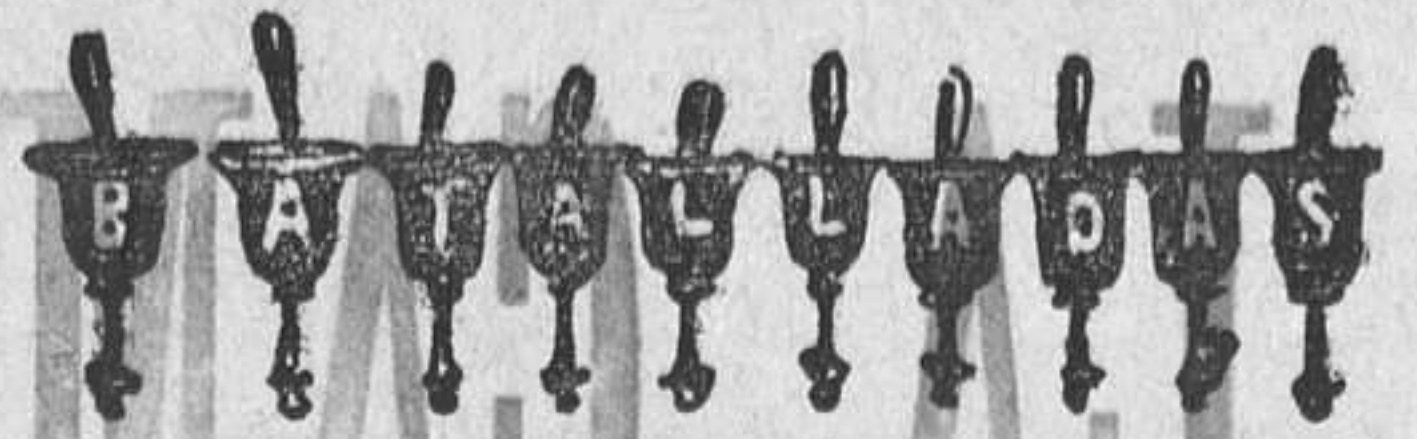
P. K.

La *Mutta* 'ns va deixar sense paraula. Alló no era la *Mutta*, sino la *Tarta-mutta di Portici*. Orquesta, coros, cantants: tothom va fer mala lletra.

Lo pobre Naudin (l'unich que va surar) prou deya ab tanta expressió com sabia: —*Silencio, pescatori!* Pero 'ls que feyan de pescadors no s'entenián de brochs y los hi cargolaban sense engaltar.

Si tots haguessen fet de mut, menos lo senyor Naudin, que 's va salvar del naufragi, lo conjunt hauria anat millor. Pero no de mut com la senyora Coppini: aquella bona senyora semblaba que tenia la llengua a las camas.—Cada una s'enten y balla sola, debia dir ella.

Una part del públich, com de costum, va desafinar ab los artistas. També hauria estat millor fent de mut.

Diu que 'l Bisbe de Leon vol recorre la diócesis, a fi de seguir de casa en casa acompanyat del rector de cada poble y pendre nota dels feligresos que no tenen butlletí de haver complert ab la parroquia.

¡Aixís m'agrada!

D'aquesta manera, si vé may la Inquisició, no tindrán gayre feyna en triar las víctimas.

Deyan que el marqués de Ciutadilla l'ascendian a Diputat provincial.

No es cert.

¿Qué no veuen que 'ls carrers encare están tant bruts y tant mal empedrats com sempre?

¿Qué no han notat que cada dia hi ha 'ls mateixos robos?

¿Qué no s'han adonat de que Barcelona presenta encare 'l mateix aspecte?

Desengányinse, en algo s'ha de coneixe que tenim un arealde que vá ab cotxe.

«Com las donas cegas de la Escriptura buscavan lo cadáver de Cristo en lo sepulcre y no 'l trobavan perque Cristo havia ressucitat, busquéu vosaltres a Cristo en la intolerancia, en lo castell feudal, en lo torment y en la foguera; pero Cristo no 's troba allí: Cristo ha ressucitat en la llibertat, en la igualdat y en la fraternitat.»

Aquestas paraulas de Castelar que forman part de son discurs contra la intolerancia religiosa, mereixen ser esculpidas en lletres d'or!

Al saló de la Llotja, diumenje 'ls Jochs florals: la festa de la poesia catalana.

Al mateix saló, dimars la reunió dels Bolsistas: alló no era ja poesia, sino eloqüencia: la eloqüencia de la gana.

Lo diumenje, flors.

Lo dimars, espinas, que ni siquiera eran espinas de bacallá.

Lo govern al determinar que 'ls tenedors de paper no cobrin ho fá ab una mira molt laudable.

No perque siguem enemichs del govern, hem de deixar de confessarho.

Los tenedors de paper eran tatxats generalment de egoistas.

Donchs anavan ben errats qu'en mitj d'aquestos revessos, no pagantlos *interessos* serán *desinteressats!*

Vostés prou dirán que la guerra-civil ja s'ha acabat en Espanya.

Pero jo 'ls diré que s'equivocan.

La guerra-civil la tenim a Barcelona, y al mitj de la Rambla.

¿Volen saber lo nom del camp dels combatents? Lo Principal y 'l Liceo.

¿Volen are saber lo nom dels cabecillas?—En Bernis y en Teixidor.

L' intolerancia religiosa está morta y enterada.
Castelar l' hi ha pronunciat l' oració fúnebre.

La intolerancia religiosa en lo Congrés vá tenir únicament 39 vots en pró.

En contra va tenir hi 226.

Aré vagin á esplicarse com es que las firmas de las exposicions demanant al Congrés l' unitat católica passavan de un milió.

Jo sempre 'u vaig dir que hauria sigut millor que haguessen esmersat la tinta de las firmas en escriure 'l testament.

Lo discurs de 'n Castelar es un d' aquells que per la grandesa del objecte que tracta y per la forma ab que 'u fa, es més digne de guardarse en los anals de nostras glorias parlamentarias.

Amichs y enemichs ho reconeixen.

Aquests últims diuhen qu' es una sort rebre feridas de un adversari que sab tant, ahont té la ma dreta.

Nosaltres l' hi enviém un tribut de admiració, desde nostre humil semanari.

Y com sempre á més del extracto publicat ja 'ns proposém fer una tirada de tant brillantíssima creació, aixís que rebém las provas íntegras tal com vá sortir de sos llabis, paraula per paraula, ab la advertencia qu' en aixó 'ns adelantarem á tots los dias d' Espanya.

Un dels premis grossos de las últimas rifas de Madrid, ha tocat als diputats per la provincia de Tarrogoná, Srs. Batlle, Castellarnau, Pons y Conde de Rius.

La sort es molt capritxosa.
Pero tals capritxosos hi há..... Vaja, que 'm perdoni la sort.

Un gobernador ha publicat una circular que comensa dihent:

«Als arcaldes de Albacete, Alcaraz, Balayote, etc. etc., infestats per la llagosta.»

S' hi ha arcaldes, de llagosta infestats, son al calaix, gobernador de la crosta, crosta de baix.

De *El Solfeo* de Madrid:

«De *La Tribuna*:

«Aixó se 'n vá.

«De *El Pabellon nacional*:

«Hi ha qui comparar lo present á aquells punts de la mitja que si se 'n escapa un, s' escorren tots los altres.

«L' *Imparcial* reasumint:

«Diguin senyors que tot aixó significa que la situació falta pels peus.»

«Jo: Ja veurán, vostés mateixos arréglinsho.»

A LAS TRES GRACIAS.

En la culta Barcelona, segona ciutat d' Espanya, la d' empedrats al biaix, del gas que fá mala cara, dels pisos quarts que tremolan, del port que may més s' acaba; hi ha un espay tancat per pórtichs, per mal nom nomenat plassa.

Esgarradas de creixensa s' hi mustigan quatre acacias, dant ombra á quatre pedrissos hont quatre vells fan bacaynas; dant ombra á un cabo primer que festeja ab una raspa, dant ombra á un aixám de nens que ploran, xisclan y lladran; dant ombra á un galifardeu qu' ab la manguera enristrada, sense com va ni com costa, rabeja á tot Déu que passa.

Aquesta plassa famosa es la qu' ha estat nomenada *Real, Nacional* més tart y *Real* altre vegada.

En son bell-mitx altre temps damunt d' un pedestal magre un simulacro de rey vergonyosament s' alsava.

Y desde que aquell tresor cem yá tothom sab, va caure, la pobre plassa *Real* está desmonumentada.

¡Vosaltres que dalt l' Olimpo vos esteu fonent de mandra oh Gracias no sigueu sordas als afanys d' aquest arcalde!

Baixeu, baixeu á la terra y arreglarém un contracte; no 'us regatejaré un clau qu' al cap d' avall.... altres pagan.

Jo vos destinaré un lloch en tant renombrada plassa; ocupareu el cimbori qu' aquell soberá ocupava.

Veureu revolcarse 'ls nens, parlar d' amor las criadas, requebrarlas los soldats.... y la premsa apunyegarme.

Per darvos més upa y oro vos faré venir de Fransa, y per evitar qu' un dia

—Déu no ho vulgui—d' assonada, serviu per fondre canons al estil de las campanas fos faré fer, no de bronze, de ferro-colat y *gracias*.

¡Vinguen, Gracias del Olimpo! no desatenguéu mas ánsias que jo 'us rendiré tribut en *gracia* de semblant *gracia*, fent que la plassa qu' avuy *Real* se nomena encare, s' anomeni *Graciosa* per gloria d' aquest arcalde.

E. E.

Ha sigut denunciat *El Pueblo* periódich de Madrid.

¡Pobre poble!

Ha sigut declarat cessant lo jefe de Foment de aquesta provincia.

Se deya Leon Leal.

Ne 's bo ser massa leal, ja 'u veuhen.

Una observació de una persona curiosa:

A Espanya las sessions del Senat y del Congrés solen comensar ab juraments de diputats nous, com los festeigs de dos joves.

Y acostuman acabar ab renyinas, també com los mateixos festeigs.

Gracia sembla que s' oposa á unirse ab Barcelona.

Barcelona en cambi, erigeix al mitj de la Plassa real una font ab las tres *gracias*.

A l' iglesia de un poble de Galicia 'ls lladres han robat un *cupó*.

Aquest lladres, si que s' han bèn trompat. Perque are 'ls *cupons* no ls pagan!

Pochs dias avants del 3 de janer del 74 se cotisava 'l 13 per 100 á 13'30.

Pochs dias avants del 29 de desembre del 74, estava la cotisació á 13'06.

Lo dimars d' aquesta senmana 's vá obrir lo cambi á 13'05.

Per aixó recorda ab molta oportunitat la *Gaceta de Barcelona* que 'l 13 ha sigut sempre un número fatal.

Ja diuhen alló, que quan son 13 á una taula, al cap de l' any un de mort.

A Espanya no 's pot ser sabi, ni aspirar á serho. Se fan escriptors y pèl mer fet de manejar la ploma, ja no menjan calent.

Se fan mestres d' estudi, y pèl mer fet de ensenyar las lletres, han de viure del ayre del cel.

Se fan tenedors de la Deuda, y ja no haurian de tocar paper, per quedarse escurats.

Ja 'u veuhen: á Espanya res de ploma, ni de lletres, ni de paper.

Si tenen un noy, fássinlo ser militar ó capellá.

En la reunió dels bolsistas vá nombrarse una comissió de 9 individus.

Dels nou tres se diuhen Antonis.

Sembla que 'ls reunits s' hajan recordat de que Sant Antoni guarda de pendre mal.

Lo *Diari* de 'n Brusi vá dir un dia que la Borsa reflejava viva é incontrastablement la confiansa en la opinió pública: que marcava l' estabilitat dels governs: que 'ls que negavan aquesta evidencia, negavan la llum del sol, y altres cosas per aquest estil.

Tinguin present que aixó 'u deya á principis del any passat, quan la bolsa havia arribat á vint.

Avuy calla.

¡Ah! es que 'l *Diari* comensa á ferse vel, y la cotisació 's vá perdent de vista.

¿Saben que hi ha una cosa que 'm fá pensar molt?

¿Vostés no saben quina es?

Donchs escoltin:

Aixó que no haventhi carlins, hi haja encare *tenientes curas*.

En la plassa ab las baixas de aquests dias hi ha hagut molts *quiebras*.

A la plassa de toros hi ha sempre molts *quiebras*.

Y á la plassa de las tres *gracias* (antes *Real*) entre soldats y ninyeras hi ha cada tarde molts *re- quiebras*.

Un conservador que jo conech 's' alaba sempre de ser molt amant del ordre.

Un dia un company meu va dirli:

—Si, ja 's coneix: vosté es amant del ordre... y de una bailarina.

Lo partit moderat es mort.

Aixís vá declararho un orador en plé Congrès.

Alguns moderats varen protestarne, com si volguessen treure partit d' aquell principi de lògica: *¿Protesto? luego existo.*

Pero, confessém que dels partits massa madurs, lo mateix que de las fruytas massa *maduras*, aviat no 'n queda mes que 'l pinyol.

Pel districte de *Sort* ha triuflat lo candidat ministerial Sr Ferreras.

Vels'hi aquí un diputat que ha tingut *sort* de la *sort*, y de que 'ls demócratas no hajan prés part en la votació.

Deya un partidari hasta dels errors, del actual govern:

—Vaja, senyors, siguém clars. A Salaverria no se l' ha de aplaudir tant per son talent, com per la seva franquesa.

—Pero senyo Mariano, l' hi contestava un que l' estava escoltant: hi ha franquesas que inco-modan.

En un rexinxolat periódich que 's publica á Madrid, llegeixo lo següent:

«Lo *Diari espanyol* no véu ni remotament l' eventualitat de que 's disolguin las Corts.

«Al menos Pavia no ha dit res per are.»

Entre dugas beatas:

—Ja 'u véu senyora Mónica, tant que varem treballar.

—No me 'n parli senyora Agustina, jo fins vaig posarhi la firma del méu avi que al cel siga.

—Ja 'u diu mossen Macari: 'l mon está pervertit, y tenim de demanar á Déu Nostre Senyor que 'ns envihi molta llagosta, ab aquellas lletras á las alas.

—¡Ah! si, si, jo sempre 'u dich: los heretjes no volen creure la bona mare y haurán de creure la péll de cabra. Y are que diu de la llagosta ¿sabria dirme á quan va avuy la llagosta á la pescateria?

—A dugas pessetas la tersa.

—¿Qué diu, borraranga? Vaja are si que penso com vosté: demaném á Déu Nostre Senyor que 'ns envihi molta llagosta.... molta llagosta, ab lletras ó sense lletras.

Hi ha capellans que 's negan á enterrar lo cadáver de un lliberal.

Y vegin lo que son las cosas, jo coneix lliberals qu' enterrarian de franch á tots los capellans.

¿Voldrian dirme qui es mes caritatiu?

CANTARELLAS.

Perque 't vaig dir qu' erats *mona*
ab mi 't vares enfadar;
y en tant que sols *mona* 't deya,
tú un *mico* á mí 'm vas donar.

P. T.

Fiansa dius que no trobas
ni tú, ni la tèva mare:
donchs noya, jo, per servirte,
prometo *tréure't la cara*.

P. T.

Dius que Déu tot ho fá bé:
aixó si que m' ha fet gracia:
veyam, esplicam, nineta,
¿com es que á tú 't vá fer xata.

A. S. LL.

Al dematí 't vaig coneixe
á la tarde 't vaig aymar,
y á la nit Marieta hermosa...
bona nit, cap á sopar.

A. S. LL.

CUENTOS

¿Volen saber lo modo que tenia un home de Reus per encarrascar als qui l' hi devian alguna cosa y no 'l pagavan?

Donchs los deya:

—«Bé prou que m' ho pagarás, ó sinó preparat, porque 't faré parlar en castellá.»

Aixó volia dir que 'l duria als tribunals.

Era una dona egoista de un egoisme sens igual, dona á qui ab un cop de vista, lo més mal fisonomista véu lo defecte fatal.

Un pobre fillet tenia aquesta dona en qüestió ¡infelis! banyantse un dia vá negarse ¡oh sort impial sense trobar salvació.

Una dona del vehinat de las que no 's callan res, la troba, y sens mes ni mes, diu:—Vostre fill s' ha negat aquesta tarde á las tres

Y la heroína del quento quedá sorpresa una estona, y rompent en un lamento exclamava:—¡Ay! lo que sento, que duya la roba bona.

Un jugador desgraciad exclamava:

—En aquesta ditxosa ruleta may hi pogut guanyar.

«Fins un dia que vaig posar einch duros al número 56, ¡plam! se tira la sort y surt lo 56.

«¿Se creuhen que vaig guanyar per xó?

—¡No? van preguntarli admirats.

—Donchs no, porque en aquell moment vá entrar la policia y vá endurse'n tots los quartos de la taula.

Lo malgastador Enrich qu' are viu d' algun amieh havent sigut rich de sobra, sol esclamar:—*Fent el rich* ha sigut com m' he *fet pobre*.

E. E.

L' execució de *La Favorita*, en lo teatro Principal, ha sigut un verdader aconteixement artístich. La senyora Fricci va estar á una altura inmensa, extraordinaria, sobre tot en lo quart acte, durant lo qual va fanatisar al públich de tal manera, que va ser cridada vint vegadas á las taulas juntament ab lo senyor Abrugnedo y 'l senyor Goula.

La senyora Fricci es una verdadera Ristori, y desde are diem que 'l paper de *Favorita* no 's pot concebir, ni sentir, ni executar millor.

Lo tenor senyor Abrugnedo va dir lo seu paper ab aplauso de tothom distingintse, sobre tot en la romansa del primer acte, en la del quart (*spirto gentil*) y en lo duo final.

Altre tant hem de dir del senyor Bocolini en lo duo ab la tiple del segon acte y en l' andante del tercer.

Are 'ls dirém una cosa: la nostra crítica es desinteressada, imparcial; nosaltres no 'ls volém sino be, y la conciencia no 'ns remordeix d' habelshi donat may cap cell dolent.

¿Los hem aconsellat may, per ventura que 's fassin neos, ó que sigan partidaris d' en Salaverria?

Donchs ab la influencia moral qu' aixó 'ns dona, 'ls aconsellem que no deixin de veurer la millor *Favorita* que s' ha cantat may en Barcelona.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endevinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans J. Granollers, Pere Quico y Anton de las caygudas.

Per defectuosas no serveixen las demás que 'ns han enviat y no 's mencionan.

Ciudadá Ll. Rabassa: Insertaréu lo problema.—J. Serra: Idem lo quento.—Xiquet de Valls: Lo geroglífich no 'ns serveix: de salts de caballs ja no 'n insertém.—R. Bigas: Si 'ns ne recordém, ho farém.

—Murcio Ferretí: Hi anirá 'l quento—Gestus; Aquesta senmana per las rahons que ja l' hi constan, nos ha sigut imposible complaure'l: un' altra serà.—E y S: Hi ha una cantarella arreglable.—Falsetaniense: Publicaréu lo seu geroglífich.—Ciudadans R. Grimeres, J. O. y batinbanca, Ramon y Matilde, Marqués de la Sagarra, Lovedra, Un del caixal, Marqués de la cinquilla, P. Plá amable, Carreta rapada, Cabo llaganya, Tossinayre, Un burro, Triplijoch, Enriquet, Francisco Flors de Maig, S. V. y C., Un canonje, Sined, Ll. Cintas, Remusat, Un graciós, Ramonet del Prat, Pere Sistellé, Un marit que porta bayas, Senadrupina, Sipari, T. D. y C. de la Mola, Un noy, Rich Rach, Arcinada y Valentí Julivert; Sápigaa que tot lo que nos envian nos és inútil.—Comerciant de mentidas: Hi anirá avuy una cantarella.—Rich y Rach: Idem lo problema aritmétich.—J. de F.: Vosté 's deu haver equivocad de porta: Déu n' hi dó, vagi ó un altre periódich per atacar los principis que nosaltres defensém.—Negre: Es molt perillós pèls temps actuals.—Serra y Fontanals: Hi anirá un problema.—T. Idem lo quento.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'

ÚLTIM NÚMERO.

1.ª SINONIMIA Y FUGA DE VOCALS.

Un home fill de la *sén*
quan vá á la *sén* á resar
sén en un banch que té *sén*
plé de *sén* y foradat.

2.ª PROBLEMA ARITMÉTICH.—Lo Pau, 61 anys; la mare, 30; lo noy gran, 6; la noya gran, 5; lo noy xich, 3; la noya xica, 9 mesos.

3.ª GEROGLÍFICH PROBLEMA: ¿Quina es la mitat de 8? Es 4.

4.ª XARADA: So-na-ta.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pero Grullo y Que hi fas: las 1, 2 y 4 xiquet de Valls, Tello de Tortosa y Estripa-Quentos; las 1 y 2, las 1 y 4, Valentí Julivert y Sipari; las 2 y 4 un aficionat, Rich Rach y Ca, y Pompeyo; la 1 no més Un ou ferrat; no més que la 2.ª Serra y Fontanals; y finalment, la 4.ª únicament varios buldochs de Reus, Oliva vanitosa, y un noy.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un subjecte tenia un número de taronjas determinat: cert dia las volgué repartir y observá que distribuintlas entre 7 personas no ni sobrava cap; si las repartia entre 6 personas li sobraban 6 taronjas; si entre 5 personas ni sobraban 4; si entre 4 personas ni sobraban 3; si entre 3 personas ni sobraban 2; y finalment si las repartia entre 2 personas ni sobrava 1. Pregunto ¿quin era aquet número de taronjas?

MARIANO ANDREU.

(La solució en lo próxim número.)

Tenim á la disposició de vostés y 'ls oferim las següents obras novas:

LA VOZ DEL CAMPANARIO de Carlos Dickens.—Forma part de la *Biblioteca de Ambos mundos* y val no més que 2 rals.

ORIGEN DEL HOMBRE del célebre Carlos Darwin.—Forma part de la *Biblioteca de La ciencia Moderna* y costa 10 rals.

Cuentos de Paul de Kock.—4 rals.

Cuentos de Boccaccio (Serie 4.ª y última).—4 rals.

Conflictos entre la ciencia y la religion por J. W. Draper, 1 tomo 8.ª.—4 rals.

El castillo de los siete mancos, 1 tomo 8.ª.—4 rals.

Ja 'u veuhen un sortit variat y escullit qu' está dihent *Compreu-me*.

ADVERTENCIA.

A nostres corresponsals los dihem, que fins de má no rebran l' extracte del discurs Castelar y mes endevant lo discurs íntegro.

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj